

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/98/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898912
Dátum vydania rozhodnutia:	01.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898912.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: GEFIX, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 29, Nové Zámky, IČO: 36 554 863, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK s.r.o. so sídlom Štefánikova 7, Nitra, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0115/99/2014 zo dňa 23. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 9. apríla 2015 č.k. 11S/185/2014-38, v konaní o návrhu žalobcu na prerušenie konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 9. apríla 2015, č.k. 11S/185/2014-38, **p o t v r d z u j e .**

Odôvodnenie

I.

Uznesením zo dňa 9. apríla 2015 č.k. 11S/185/2014-38 Krajský súd v Nitre návrh žalobcu zo dňa 27.10.2014 na prerušenie konania zamietol. Dôvodom zamietnutia návrhu žalobcu na prerušenie konania bol taký, že podľa krajského súdu prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) môže prichádzať do úvahy vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, alebo ak všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Prerušiť konanie podľa druhej vety ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, dospeľ súd a nie účastník konania (R 106/1998). V rámci skúmania podmienok podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. je všeobecný súd oprávnený posudzovať, či zákon je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Zo strany všeobecného súdu nejde o prekročenie právomoci (R 53/1999). Podľa názoru krajského súdu v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 11S/185/2014 nie je ustanovenie § 10 ods. 2 zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“) v rozpore s Ústavou

Slovenskej republiky.

Krajský súd ďalej poukázal, že k takémuto záveru dospel s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, na základe ktorého, ak fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba nerešpektuje zákaz alebo obmedzenie predaja tabakových výrobkov a výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, podľa § 6 citovaného zákona, Slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 331,- € do 6 638,- €. Ustanovenie § 6 zákona o ochrane nefajčiarov presne vymedzuje jednotlivé zákazy v súvislosti s predajom tabakových výrobkov a výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak. Ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, výslovne zakazuje predávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, osobám mladším ako 18 rokov. Predajca nemusí predat' neplnoletej osobe tabakové výrobky úmyselne. Stačí jeho neobanlivosť, tzn., že predajca síce nevedel, že predáva takýto výrobok neplnoletému, a vzhľadom na okolnosti to vedieť mal a mohol, alebo sa len bezdôvodne spoliehal na to, že osoba má viac ako 18 rokov. V danom prípade žalobca porušil zákaz podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, nakoľko v čase kontroly dňa 20.08.2013, bolo v prevádzke žalobcu vykonaním kontrolného nákupu cigariet zn. Petra 19 ks v celkovej výške 2,90 € zistené, že žalobca prostredníctvom predavačky predal osobe mladšej ako 18 rokov B., ktorá mala v čase kontroly 17 rokov, vyššie uvedené cigarety, preto mu prvostupňový správny orgán uložil pokutu v zmysle § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov.

II.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu žalobca podal odvolanie osobne podané na Krajský súd v Nitre dňa 27.04.2015 a uviedol, že je dôvod na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a žiadal, aby odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/185/2014-38 zmenil tak, že návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vyhovie a predloží prejudiciálnu otázku súladu § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov s ústavou Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Poukázal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal tým, že v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, čo v tomto prípade má významný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, keďže žiaden všeobecne záväzný predpis neukladá žalobcovi právo požadovať predloženie dokladu totožnosti kupujúceho pri kúpe tabakového výrobku a tým vyhnúť sa uloženiu sankcie legálnym spôsobom. Je názoru, že nedostatočným vysporiadaním sa s argumentami žalobcu porušil krajský súd právo žalobcu na spravodlivý proces definovaný v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Týmto sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku dňa 23.08.2012 sp.zn. 5Sžo/46/2011. V tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že „právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu“, a vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby sa každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však, ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (bližšie k tomu pozri napr. Ruiz Roria vs. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani vs. Španielsko z 9. decembra 1994, Georgiadis vs. Grécko z 29. mája 1997, Higgins vs. Francúzsko z 19. februára 1998)“. Žalobca svoje argumenty o nesúlade príslušných ustanovení zákona o ochrane nefajčiarov s ústavou považuje za natoľko dôležité, že sa mal s nimi prvostupňový súd podrobnejšie zaoberať, nie obmedziť sa len na konštatovanie rozsahu jednej vety, že tu taký rozpor nevidí.

Žalobca nesúhlasí ani s názorom súdu, že konanie žalobcu je neobanlivostným deliktom, pretože síce nevedel, že predáva tabakový výrobok neplnoletej osobe, ale vzhľadom na okolnosti to vedieť mal a mohol. Poukazuje, že tento argument krajský súd nepodložil žiadnym právnym ustanovením, teda ide o arbitrárny názor súdu, ktorý však nemôže byť jediným z dôvodov na zmetnutie návrhu na prerušenie konania, pretože v tomto bode bol porušený princíp právnej istoty. Je názoru, že ak zákon stanovuje zákaz predaja tabakových výrobkov neplnoletej osobe, mal by ustáliť aj účinný mechanizmus, teda právo predávajúceho na kontrolu veku kupujúceho a nielen stanoviť sankciu za porušenie tohto zákazu. Zákon v tomto prípade síce ukladá uvedenú povinnosť a uvádza aj sankciu za jeho porušenie, avšak nedáva

osobám povinným z tohto zákona žiaden účinný nástroj na dodržiavanie tohto zákazu, teda neexistuje za súčasného právneho stavu jasná hranica nedbanlivosti a úmyslu pri tomto delikte. O nedbanlivostnom delikte v tomto prípade by bolo možné uvažovať jedine vtedy, keby predávajúci mal zákonné právo požadovať doklad totožnosti na verifikácii veku kupujúceho, avšak toto právo nevyužije a predá tabakový výrobok osobe mladšej ako 18 rokov. Takéto právo však absentuje v súčasnej právnej úprave zákona o ochrane nefajčiarov, preto je podľa názoru žalobcu potrebné preskúmať súlad ustanovenia § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR.

Žalobca je názoru, že mu bola uložená sankcia za niečo, čo zákonným spôsobom nemohol žalobca odvrátiť, pretože mu nebol poskytnutý zákonný nástroj na predídenie tejto sankcie. Toto tvrdenie podporuje aj právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, uznesenie sp.zn. PL ÚS 17/94 zo dňa 27.10.1994: „Z ústavy, ani zo zákona nemožno odvodiť právo porušujúce iné právo, slobodu alebo povinnosť ustanovenú ústavou“, v tomto kontexte právo žalovaného uložiť sankciu žalobcovi za také konanie, resp. nekonanie, ktoré mu nevyplyva zo žiadneho zákona. Je toho názoru, že je nespravodlivé uložiť sankciu za porušenie zákazu, ktorý je síce ustanovený zákonom, avšak príčinou tohto porušenia je absencia práva resp. účinného mechanizmu na zabránenie porušenia tohto zákazu už u samotného predávajúceho. A nemožno niekoho nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá, potom ho za toto konanie, vo forme akéhokolvek nezistenia veku kupujúcej osoby, nemožno ani sankcionovať.

Žalobca poukazuje, že zákonodarcia de facto núti každého predávajúceho k dodržiavaniu zákazu predaja tabakových výrobkov nepľoletým osobám rôznymi nástrojmi práva, avšak neustálil žiaden spôsob, ktorý by im mal pomôcť k dôslednému dodržiavaniu tohto zákazu. Spôsob overenia veku kupujúceho nechá teda na aplikačnú prax, avšak nerátal s tým, že predajca sa môže dopustiť ďalšieho, iného správneho deliktu, napr. v zmysle § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 224/2006 Z.z., ak by za účelom overenia veku prijal alebo odobral, čiže v oboch prípadoch by mal vo fyzickej moci a k dispozícii, občiansky preukaz, pričom sankcia nastupuje už za samotné prijatie občianskeho preukazu bez ohľadu na trvanie dispozície s ním. Možno teda konštatovať, že zákon pozná viaceré priame aj nepriame sankcie spojené s predajom tabakových výrobkov nepľoletej osobe, avšak žiaden nástroj na ich predchádzanie, ktorý by neohrozoval podnikanie predávajúceho. Súčasnú právnu úpravu zákona o ochrane nefajčiarov považuje za príliš prísnu, najmä pre možnosť ukladania sankcie pre protiprávne jednanie, ktoré nemožno zákonným spôsobom eliminovať bez toho, aby sa páchatel nedopustil iného deliktu, alebo aby v dôsledku tvrdosti zákona bolo ohrozené jeho ústavné právo za slobodné podnikanie.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu, ktorým súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne skutočnosti spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie uznesenia krajského súdu a nemožno mu preto priznať úspech.

Zo súdneho ako aj administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Nitre dňa 04.11.2014 sa domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného č. k. SK/0115/99/2014 zo dňa 23.09.2014, ktorý potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj zo dňa 17.12.2013 č. k. S/0191/04/13, ktorým uložil žalobcovi pokutu vo výške 1000 € pre porušenie povinnosti v zmysle § 6 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, pretože dňa 20.08.2013 vykonali inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie Nitra, v prevádzke žalobcu kontrolu, ktorou zistili, že žalobca predal maloletej osobe (v tom čase 17 ročnej) cigarety zn. Petra 19 ks v hodnote 2,90 €. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie dňa 24.01.2014. O odvolaní

rozhodoval žalovaný rozhodnutím č.k. SK/0115/99/2014 zo dňa 23.09.2014 a odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty. Žalobca spolu so žalobou žiadal aj o prerušenie konania s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., pretože je presvedčený, že je potrebné preskúmať rozpor § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 9. apríla 2015 č. k. 11S/185/2014-38 návrh žalobcu zo dňa 27.10.2014 na prerušenie konania zamietol. Voči predmetnému uzneseniu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Podľa § 6 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, zakazuje sa predávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak osobám mladším ako 18 rokov.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov Slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 331,- € do 6 638,- € fyzickej osobe - podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá nerešpektuje zákaz, alebo obmedzenie predaja tabakových výrobkov a výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak podľa § 6.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tomto prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky z ustanovenia § 9 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane nefajčiarov (v ktorom je Slovenská obchodná inšpekcia stanovená ako jeden z kontrolných orgánov povinných vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona) a ustanovenia § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov (ktorý výslovne stanovuje, že Slovenská obchodná inšpekcia ukladá pokutu za nerešpektovanie zákazu predaja tabakových výrobkov podľa § 6) vyplýva jednoznačný zámer zákonodarcu poveriť Slovenskú obchodnú inšpekciu ako orgán kontroly vnútorného trhu kontrolou dodržiavania § 6 zákona o ochrane nefajčiarov ako aj sankcionovaním prípadného porušenia tohto ustanovenia.

Podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy SR a v súlade s § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Pri posúdení námietok žalobcu týkajúcich sa návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v rámci procesu hodnotenia skutkovej a právnej stránky tejto veci musel súd najprv posúdiť otázku, či sa má daný predpis, resp. napadnuté ustanovenia uvedeného predpisu v danom prípade aplikovať na rozhodnutie o predmete konania. Pokiaľ dospeje k tejto otázke ku kladnej odpovedi, je na mieste, aby si ustálil svoj zámer týkajúci sa rozporu uvedeného právneho predpisu s Ústavou SR. Krajský súd sa s argumentáciou žalobcu vysporiadal a v dôsledku toho uviedol a dospel k záveru, že nie je naplnená základná hmotnoprávna podmienka na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

V danom prípade je však potrebné poukázať na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu je rozhodnutím procesného charakteru, ktorým sa rozhodlo o návrhu podanom účastníkom konania. V merite veci bude krajský súd rozhodovať a v prípade ak žalobca nebude úspešný, môže na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov prípadne využiť aj právnym poriadkom Slovenskej republiky mu poskytnuté opravné prostriedky. V súlade s princípom subsidiarity je potrebné proti rozhodnutiu vo veci samej, taktiež využiť všetky opravné prostriedky až následne sa môže sťažovateľ obrátiť aj na Ústavný súd SR podaním sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR.

Ustanovenie § 109 ods. 1 O.s.p. upravuje prípady, keď je súd povinný konanie prerušiť (obligatórne

prerušenie konania). Konanie tak nepokračuje až do odpadnutia prekážky brániacej riadnemu pokračovaniu v konaní. Podľa písm. b/ citovaného ustanovenia má súd povinnosť konanie prerušiť, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, a to ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O.s.p.

V prejednávacom prípade, obdobne ako súd prvého stupňa, ani odvolací súd nezistil, že by súd prvého stupňa nebol oprávnený riešiť otázku zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty podľa § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov, pričom nejde ani o prípad, ktorý by spadal pod okruh rozhodnutí uvedený v ustanovení § 135 ods. 1 O.s.p. a podľa názoru najvyššieho súdu do úvahy neprichádza ani aplikácia druhej vety predmetného ustanovenia (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), t.j. nejde o rozpor všeobecne záväzného právneho predpisu vzťahujúceho sa na danú problematiku s Ústavou Slovenskej republiky, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou.

Pre úplnosť veci odvolací súd uvádza, že ani podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. by nemohol súd návrhu na prerušenie konania vyhovieť. Tento procesný úkon (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu. Súd môže otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie, posúdiť sám, pričom prerušenie konania je fakultatívne, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenie.

Krajský súd nepovažoval za potrebné konanie prerušiť, pretože nie je potrebné preskúmať rozpor § 10 ods. 2 zákona o ochrane nefajčiarov s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež nie je možné súhlasiť s námietkou žalobcu o nedostatočne odôvodnenom napadnutom uznesení. Podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd dostatočne jasne a zrozumiteľne vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré návrhu žalobcu na prerušenie konania nevyhovel. Najvyšší súd nesúhlasí s názorom vysloveným v odvolaní, kde žalobca poukazuje, že žiaden všeobecne záväzný právny predpis neukladá žalobcovi právo požadovať predloženie dokladu totožnosti kupujúceho pri kúpe tabakového výrobku a tým vyhnúť sa uloženiu sankcie legálnym spôsobom. Najvyšší súd poukazuje, že predajca je podľa zákona o ochrane nefajčiarov povinný odprieť predaj tabakových výrobkov osobe, ktorá je mladšia ako 18 rokov. V zákone nie je výslovne uvedené právo predajcu na vyžiadanie si dokladu, ktorý by preukazoval dosiahnutie plnoletosti kupujúceho. Predajca však má povinnosť nepredať neploletému tabakový výrobok a preto si musí v prípade pochybností vyžiadať doklad - napr. občiansky preukaz, vodičský preukaz, kartu poistenca a pod. Povinnosti predajcu realizovať predaj tabakových výrobkov len osobám nad 18 rokov zodpovedá jeho oprávnenie (i keď nie výslovne zakotvené) skontrolovať primeraným spôsobom splnenie tejto podmienky. Toto oprávnenie je potrebné vykonávať tak, aby sa predchádzalo konfliktu so zákonom a zbytočnému zaťažovaniu predajcov, ako aj zákazníkov. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje, že ak má predajca dôvodné pochybnosti o veku zákazníka, je povinný urobiť také opatrenia, ktoré mu umožnia postupovať v súlade so zákonom a nepredať tabakový výrobok osobe mladšej ako 18 rokov. Dôvodné pochybnosti o veku kupujúceho môže mať predajca vtedy, ak vzhľad, správanie alebo spôsob komunikácie kupujúceho nezodpovedajú v bežnom ponímaní vzhľadu, správaniu alebo forme komunikácie plnoletej osoby. Požadované preukázanie veku kupujúceho je jedným z opatrení, ktoré slúžia na zabezpečenie splnenia zákonnej povinnosti predajcu. Je na predajcovi, akým spôsobom bude požadovať od kupujúceho preukázanie plnoletosti. Je tiež vecou kupujúceho, akým spôsobom bude preukazovať svoju plnoletosť, avšak predajca sa musí sám rozhodnúť, či bude preukázanie dostatočného veku kupujúceho akceptovať. Vizuálna kontrola dokladu totožnosti kupujúceho (so zameraním na jeho vek) nie je v prípade predaja tabakových výrobkov podľa názoru odvolacieho súdu, porušením ochrany osobných údajov kupujúceho.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil, pretože krajský súd vo veci rozhodol po vecnej i právnej stránke správne a jeho postup pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na prerušenie konania rešpektoval a chránil jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.